

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

כג.

עין משפט
נר מצוה

כ א מ"י פ"ב מה' שאר
לכות העוממות ה"ג:
כא ב מ"י פ"ד מה' העוממות
פ"ה פ"ה מה' ה"ג:
כ ב מ"י פ"ד מה' ה"ג:
ג ב מ"י פ"ד מה' ה"ג:
לכות העוממות
ה"ג ה"ג:
כג ה ד ח ה"ג מה' ה"ג:
ה"ג ה"ג:
כד ט מ"י פ"ד מה' ה"ג:
פ"ה פ"ה מה' ה"ג:
כה י מ"י פ"ד מה' ה"ג:

ונפסקה רצועה של סנדרו. לע"ג דגני טומאה כתיב כלי
והאי רצועה לאו כלי הוא מדלגה שריני ליה לטלטל
כפרק אלו קשרים (שבת דף ק"ב). אב"י ירקא אילי צמר רב יוסף
ומכסא דאסור לטלטלה אלמא לאו
מנא הוא צרין למימר כמאן דנשתייר
כרין רצועה דליכא בנן חלדין
יכול להחזירו ומיהו בירושלמי מלינוט
ונפסקה סנדרו:
לא ישא אדם מי השמאת. ופליגי
רבנן דלל כעו כמעשה שהיה
מ"מ לא לחמוך מיהא לקדש רב
לחטאת: **מת** החוב בקרקעיתיה
ש' פסיגיה. והא דלמך כפרק דס
חטאת (ומ"ט דף ק"ג). מי חטאת
שנמלא מטהרין שכן נדה מקבלת
הזאה היינו בשאר טומאות אלל
טומאות מת נפסלו:

לעולם דגמרינוו הבר. הנהיה
לאכול על שרתת קודש
משום צינורא דע"ה איכא שתייה
ארכל על שרתת הקדש רק על שרתת
תרומה שרתתה טומאה היא אלל
הקדש ואי אין צינורא דהכר טמא
מוקמינן ליה בע"ה ממזז ויהא קשה
למורי אמאי מוקמינן המזז לוקמי אפי'
במזר עמנו ויטמא חמתת לצינורא
דמסקה נינהו ויטמא הכל חמתת
הדיס דשנייה ב' ונראה לו דידיס
רק דרבנן אידים ממעמל כלי ומסקה
דרבנן והוא ליה מעלות כמרייתא
ולא קמייתא:

שבילה אין תרנג שמש א.
מדלגה חבד צדיאי וכי
תימא א"כ היינו אמר דלמנויה
טבילה מיהא בעיא וי"ל דליכא למטעי
כהכי דא"כ לימא כהדיס צריכין
טבילה לתרומה הערב שמש לקדש.
הר"י אלמנ:

שפופרת שחבהה דחטאת.
והא דלמרי' (יומא ג.)
כל מעשיה היו נעשין כלי גללים כלי
אכנים כלי אלמה והכא שפופרת אל
עך הווא וכן תנוס' ללומית שהימה
מגולה ומגולה וסמח' ללומית
של חרס חסד דוקא צעט עשייה
במון ו' ימים לפי שהיו מקוליס
לעשותה' במעורכי שמש היו מחמירין
צה שאר מומות דלל ולולו זה אלל
צשאר ימים אין לחסוד:
מטמאין היו את חבהן השורף
את הפרה. פ"ט"ו
ונגעיש היו בו שרן אך כוספתא
לא משמע ליה רק כמגע עמו
למוד (הבייט) תנא כוספתא כל ו'
ימים היו אחיו הכהנים רגילין לפרוש
הימנו וכוים השמיני היו נוגעיש בו
ומטמאין אותו וסחרין ומצדילן אותו
ונגעיש נטבול יום ח"ל המוספתא'
מעשה צדוקי הכהן שניקס לשרוף
את הפרה והיה רוצה לשורפה
במעורכי שמש ושמע רבן יומין בן
זכאי וסמן דהו עליו וסמר נן איסי
כ"ג כמה נהו לן ליהוית כהן גדול
ירד ועכל כו' נהו שאין הצדוקין
הכל רואין לדברי חכמים שמגע ע"ה
אל

ועסקה רצועה של סנדרו. מדרג הזו הייתה ונטלה בידו ומחוק
כך נפלה לאויר החיבית: ר' חנינה בן עקביא. לדמך כל מקום
שגורו חכמים על דבר על מעשה שהיה לא גזרו אלל כדוגמת
המעשה ולאוחו דבר הלכך בקודש היה מעשה וקודש גזרו: ולא
יעמוד כלה זה. של נהר: א"כ
רגלו נוגעוה בקרקע. משום מעשה
שהיה כספיה כדלקמן וכל ספיה
מהלכת באויר וגזרו על האוירות
כולן: **אלל מעבירן על הגשר.** הואיל
ורגליו נוגעות בו: אלל בירדן. ולא
בשאר נהרות אלל משיעון על פניו
ועומד כלל זה וירקס לנד אמר:
כיום מה סמוך. והאחילו עליו
ונטמלו: **איבעיא לכו סנדל עמא.**
הא דלמרת גזרו עליו שלל יסא
קודש עמו: **סנדל טבור מאי.** מי
גזרו סנדל טבור אטו עמא או לא:
חכים פסופה. ודאי גזרו עליו חכים
סממה מאי: **ומשום** צינורא
דעס הארץ. שמה ימנו עליה היו
מפי עס הארץ כשחכר אוחו בו:
הא לאו מנא הוא. ולא ליעמא
בקר: **עדיין להא היא.** ומשמטא
משום שמה זכ הוא ונמסקת נדה
(דף ק"ג): **תנן הונו הירוק והטמאין**
לחין וכן ומטמאין ישיעין: לחטאת.
למך נתוכו אפר פרה: **יעבול מיד.**
שכל משמיי פרה טעמיין ככלי
המקבל טומאה טעמיין טבילה וקודס
שעריג שמשו ישמטו בנה לפרה
כדלקמן: **מטמאין היו בו.** נוגעין
היו בו שרין: **הלווא מלכין של**
דוקין שהיו אומרים במעורכי שמש
הייה נעשים. ולרבנן עבול יום כסר
כהי דנפקא להו מבייבא דקרא והוא
הטבור על הטמא' טבור מכלל שאוה
טמא לימד על עבול יום כסר
כפיה ממדי טבור עסקיין וחמי
דכתיב לעיל מיניה ולקח אוזב ועבול
נמים אלס טבור (מכילד יט) למע
לי למיהדר ולמחטוב והוא הטבור
ליכבון והוא על הטמא אלל טבור
כל דהו ואשכחן עבול יום דליקיי
טבור דכתיב' ורבך נמים וטור:
יעבול מיד. ואין צריך לטמאה
טומאה חמתת שהרי טמאה ועומדת
כדמפרס ואיל: **לפס לו טבילה.**
וכיון דאין לה טומאה אין היכר
לצדוקים נטבול יום שנה: **שללמא**
לרי יוסע. המצריכה לעמא היינו
דליכא היכר לצדוקין שהרי טימאהו
טומאה גמורה הצריכה הערב שמש
וכאן ישמטו בהי נטבול יום הו
היכר: **אלל להבי אלינור.** שאינו
שללמא כעמא הנריכו חכמים הערב
שמש. כעמא נטבול כליס
הנגמרים נטורה דלל כממתי' היינו
דעכא לא מזכרין לה איכא היכורא:

היכורא לצדוקין רתנן מטמאין היו את חבהן השורף את הפרה להוציא
מלכין של צדוקין שהיו אומרים במעורכי שמש הייתה נעשית אלל לר"א אי
אמרת בשלמא בעינן הערב שמש היינו דאיכא היכורא לצדוקין אלל אי
אמרת בעלמא אלל בעינן הערב שמש מאי היכורא לצדוקין אמר רב
חושקין אותה טומאה מה שנוגעין בו עכשיו ולל מעלה של פרה מה שלל נגעו בו כל ו' מ"מ
מנמלא ונגעו בו כיום ח' שיש לעשותה נטבול יום:
עשאוה כטמא מת בו' ש"ו. כלומר דלמך האה וכי תימא א"כ טבילה לא נעשה איכא
כדמפרס [ר"מ] א"כ"ג דמגילה דשמי טבילות ש' אמת לפני האה ואמת לאחר האה:

מוסף רש"י

ויעבירם
ובספיה. משום טעם
שהיה צריך ונפסיה
ונמלא כדלמריין לנתן
רבותו. וירקס לצד
אר. של נהר רחיעי נמי
דומח דספיה שומקין
נאיר על פי המים (שם).
ולא ירכב ע"ג בהמה.
במין המים, דלמיי נמי
דומח דספיה שומקין
נאיר על פי המים (שם).
ולא ירכב ע"ג בהמה.
במין המים, דלמיי נמי
דומח דספיה שומקין
נאיר על פי המים (שם).
ולא ירכב ע"ג בהמה.
במין המים, דלמיי נמי
דומח דספיה שומקין
נאיר על פי המים (שם).

רבינו חננאל (המשך)

והחטאת קודש קדשים
אין כולו החטאת סוף
פ"ה מלל מהו כולו
מטלה אחת הן חשובין.
בבוי ע"ה בבבוי הפרשין
ובבוי אוכלי תרומה
כולן מדרס לקדש וכו'
וחלום: מטלה חשיבית
שקדוש מחיר מטבול
ומכבד ואח"כ קודש
שהחבל הקשור ככלי
חשיבין משום חציצה
לקדש אבל בתרומה קודש
ואח"כ מטבול. וקיי"ל
נימא אחת קשורה חציצה
שלא אין חוצות שאין
נדרוקת בקשירה והמים
באין בתן כיש חבל
שאינו נדרק כל כך והמים
באין ולגבי קדש מטלה
בעלמא: מטלה שישיה
כלים הנגמדין במראה
צריכין טבילה לקדש אבל
לא לתרומה אוקמינן כמז
שבתרה חבד ומשום טמא
נתנה צינורא של רוק
מפי ע"ה קודש שנגמרו
ונשאר אותו קדוש לאחר
שנגמרו. ואמאי אוקמינן
הכי למפטש (ששום)
הכי למפטש
דמקי נמדיי' אל מקביל'
טומאה ובתרי מיתרות חבד
מוהר וזיר בר' ה' ונתנה
צינורא של רוק מפי
עליין ונשאר הרוק ככל
לח. וצריכין טבילה ולא
כעו הערב שמש מרלא
מפרס כמיתותין הערב
שמש אלל טבילה חבד.
ואמריין נימא בחיי' ג'
דל כ' הירושע רתנין
שפופרת שחבהה למי
חטאת רבי אליעזר אמר
טיבול מיד. ו' הירשע

אמאי יטמא ויטבול. ואוקמינן בשחבהה חבד ומשום צינורא דע"ה דחיישין דלמא היך לחתיכה יגע בע"ה ונתן רוק
מפי ונשאר לח' על שפופרת זו אחת חתיכה ומשום הכי מצריכין להטבילה וסבר בעלמא צריכה הערב שמש חבד משום
דהוא לגבי מי חטאת אינה צריכה הערב שמש. וכיון דסבר בעלמא כי לא הוית צריכין הערב שמש נכמת חבד דלא
נהו ירושע. ואמריין כשלא לרי' הירושע היינו דאיכא היכורא לצדוקין דאפילו אם נטמאת אינה צריכה הערב שמש לגבי
חטאת ומשום הכי צריכין מיהא דקתני וטמא ויטבול וסוף מיהא וטמאה מיד דלא בעינן הערב שמש. כדתנן מוספין חזי השכן שכתב
אח הפרה לפני הצדוקין שלא יהו אומרין במעורכי שמש הייתה נעשית. פי' אלא הוי מטמאין אותו ויהי יורד וטבול ומיד

אמאי יטמא ויטבול. ואוקמינן בשחבהה חבד ומשום צינורא דע"ה דחיישין דלמא היך לחתיכה יגע בע"ה ונתן רוק
מפי ונשאר לח' על שפופרת זו אחת חתיכה ומשום הכי מצריכין להטבילה וסבר בעלמא צריכה הערב שמש חבד משום
דהוא לגבי מי חטאת אינה צריכה הערב שמש. וכיון דסבר בעלמא כי לא הוית צריכין הערב שמש נכמת חבד דלא
נהו ירושע. ואמריין כשלא לרי' הירושע היינו דאיכא היכורא לצדוקין דאפילו אם נטמאת אינה צריכה הערב שמש לגבי
חטאת ומשום הכי צריכין מיהא דקתני וטמא ויטבול וסוף מיהא וטמאה מיד דלא בעינן הערב שמש. כדתנן מוספין חזי השכן שכתב
אח הפרה לפני הצדוקין שלא יהו אומרין במעורכי שמש הייתה נעשית. פי' אלא הוי מטמאין אותו ויהי יורד וטבול ומיד

אמאי יטמא ויטבול. ואוקמינן בשחבהה חבד ומשום צינורא דע"ה דחיישין דלמא היך לחתיכה יגע בע"ה ונתן רוק
מפי ונשאר לח' על שפופרת זו אחת חתיכה ומשום הכי מצריכין להטבילה וסבר בעלמא צריכה הערב שמש חבד משום
דהוא לגבי מי חטאת אינה צריכה הערב שמש. וכיון דסבר בעלמא כי לא הוית צריכין הערב שמש נכמת חבד דלא
נהו ירושע. ואמריין כשלא לרי' הירושע היינו דאיכא היכורא לצדוקין דאפילו אם נטמאת אינה צריכה הערב שמש לגבי
חטאת ומשום הכי צריכין מיהא דקתני וטמא ויטבול וסוף מיהא וטמאה מיד דלא בעינן הערב שמש. כדתנן מוספין חזי השכן שכתב
אח הפרה לפני הצדוקין שלא יהו אומרין במעורכי שמש הייתה נעשית. פי' אלא הוי מטמאין אותו ויהי יורד וטבול ומיד

(א) אולי צ"ל פסיקה אוקמינן דחיישין שמה נמה טערה של רוק מפי פליקן קודם שימרו ונשאר הרוק וכי. (ב) משמע דרבני גתים ניהא ממתי' דלא כר"י וכו' ולחין רח"ה כלל וכמו דמסקי נגמ' כמון וזליו נדרים כלל כדברי רבינו יצ"ע.